

Ekonomistyrningsverkets föreskrifter och allmänna råd om kapitalförsörjning;

ESVFA 2022:4

beslutade den 16 november 2022.

Ekonomistyrningsverket föreskriver följande med stöd av 8 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) och beslutar följande allmänna råd.

1 kap. Inledning

1 § Denna författning innehåller föreskrifter och allmänna råd till kapitalförsörjningsförordningen (2011:210).

2 kap. Finansiering av investeringar och utlåning

Anläggningstillgångar i myndighetens verksamhet – föreskrifter till 2 kap. 1 § förordningen

1 § Med anläggningstillgångar som används i myndighetens verksamhet (verksamhetsinvesteringar) avses såväl färdigställda tillgångar som tillgångar som uppförs med avsikt att användas.

Allmänna råd till 2 kap. 1 § förordningen

Av 5 kap. 1 och 2 §§ förordningen (2000:605) om årsredovisning och budgetunderlag samt 5 kap. 1–13 §§ Ekonomistyrningsverkets föreskrifter och allmänna råd (ESVFA 2022:1) om årsredovisning och budgetunderlag framgår vad som avses med anläggningstillgångar. Hur sådana tillgångar ska redovisas framgår av 4 kap. 9, 10 och 26 §§ samt 5 kap. 14–24 §§ Ekonomistyrningsverkets föreskrifter och allmänna råd om årsredovisning och budgetunderlag.

En myndighet får göra åtaganden för inköp av anläggningstillgångar i verksamheten med stöd av 17 § tredje stycket anslagsförordningen (2011:223), under förutsättning att åtagandena inte medför att låneramen behöver höjas kommande år.

2 § Lån ska tas upp för anläggningstillgångar som myndigheten har anskaffat och som är färdigställda.

För anläggningstillgångar som är under uppförande ska lån tas upp för utgifter som har uppkommit i verksamheten och som myndigheten bedömer kommer att redovisas som tillgång.

3 § Det högsta beloppet för en myndighets lån (låneramen) är gränsen för vad myndigheten får ha som låneskuld i Riksgäldskontoret per den 31 december.

Anläggningstillgångar som myndigheten finansierar genom finansiell leasing i enlighet med 2 kap. 5 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210)

ska rymmas inom låneramen. Även utgifter för anläggningstillgångar som fastställs i samband med att årsredovisningen upprättas och som kommer att finansieras med lån, ska rymmas inom låneramen.

Allmänna råd till 2 kap. 1 § förordningen

Den högsta låneskuld en myndighet får ha i Riksgäldskontoret under året är det högsta av föregående års utgående låneram eller den aktuella låneramen.

Med låneskuld avses summan av lån som avser anläggningstillgångar som används i verksamheten.

Ramen för myndighetens lån framgår av regleringsbrevet eller annat beslut av regeringen.

Avstämning mellan låneskuld och bokförda värden – föreskrifter till 2 kap. 2 § förordningen

4 § Avstämning mellan lån för anskaffning av anläggningstillgångar som ska användas i verksamheten och de lånefinansierade tillgångarnas bokförda värden ska göras minst två gånger per år. Om skulden vid avstämningstillfället är lägre än det bokförda värdet belastas normalt avistalånet med ett belopp motsvarande skillnaden. Är skulden högre görs vanligen en amortering på avistalånet.

Allmänna råd till 2 kap. 2 § förordningen

Avistalån får belastas respektive amorteras löpande vid behov och således inte bara vid avstämningstillfällena. Även bundna lån kan amorteras respektive tas upp löpande.

Vilka utgifter som bör räknas in i anskaffningsvärdet framgår av 5 kap. 14–20 §§ Ekonomistyrningsverkets föreskrifter och allmänna råd (ESVFA 2022:1) om årsredovisning och budgetunderlag.

Myndigheten får ha avvikelser mellan upptagna lån och det bokförda värdet hänförliga till bokslutstransaktioner eller ekonomiska händelser sent under året. Eventuella skillnader mellan lån och det bokförda värdet på anläggningstillgångar justeras vid nästa lånetillfälle.

Exempel på bokslutstransaktioner och händelser som kan påverka det bokförda värdet på anläggningstillgångar är nedskrivningar och sent inkomna fakturor samt ställningstaganden om vilka utgifter som ska ingå i anskaffningsvärdet vid uppförande av anläggningstillgångar.

Lån tas inte upp för uppskrivning av anskaffningsvärde eller för framtida utgifter för nedmontering och bortforsling även om dessa utgifter ingår i anskaffningsvärdet.

Till den del anläggningstillgångar används i en anslagsfinansierad verksamhet belastas anslaget med kostnaden för avskrivningar och ränta. Till den del anläggningstillgångar används i en avgiftsfinansierad verksamhet finansieras kostnaden för avskrivningar och ränta med avgiftsintäkter.

För bidragsfinansierade anläggningstillgångar finns ytterligare bestämmelser i 2 kap. 3 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210).

Bidragsfinansiering av verksamhetsinvesteringar – föreskrifter till 2 kap. 3 § förordningen

5 § Bestämmelsen om bidragsfinansierade anläggningstillgångar i 2 kap. 3 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) gäller även sponsringsmedel som en myndighet får ta emot och disponera enligt bestämmelserna i 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen förutsatt att avtalet med sponsorn tillåter att medlen används för att finansiera anskaffning av en anläggningstillgång.

Allmänna råd till 2 kap. 3 § förordningen

Med icke-statliga givare avses andra än statliga myndigheter. Till bidrag från en icke-statlig givare räknas även bidrag från EU, FN och Nordiska ministerrådet.

Bidrag från flera icke-statliga givare kan läggas ihop för att finansiera anskaffning av en anläggningstillgång förutsatt att detta ryms inom ändamålet med respektive bidrag, donationsvillkoren eller motsvarande.

Om ett bidrag från en icke-statlig givare endast förmedlas av en statlig myndighet till en annan får även ett sådant bidrag användas av den mottagande myndigheten för att finansiera anskaffning av en anläggningstillgång.

Leasingavtal – föreskrifter till 2 kap. 5 § förordningen

6 § Bestämmelsen om leasingavtal i 2 kap. 5 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) gäller både finansiell och operationell leasing. Den gäller dock inte överenskommelser om inomstatlig resurssamordning eller liknande.

Med avtal om försäljning och återhyra eller återköp avses så kallad sale-lease-back. Om en myndighet överväger andra leasingformer, till exempel investerleasing, ska frågan underställas regeringen för prövning på motsvarande sätt som vid avtal om sale-lease-back i 2 kap. 5 § andra stycket kapitalförsörjningsförordningen.

Allmänna råd till 2 kap. 5 § förordningen

När den planerade användningstiden sammanfaller med hela den förväntade ekonomiska livslängden blir leasing av utrustning i regel dyrare för staten än köp. Om myndigheten har möjlighet att köpa utrustningen, till exempel genom att ta upp lån i Riksgäldskontoret, torde köp oftast även för myndigheten vara ekonomiskt mer fördelaktigt än att leasa utrustningen. Leasingalternativet kan dock vara fördelaktigt för staten när utrustningen bara behövs en begränsad tid i förhållande till utrustningens livslängd.

Leasing bör användas endast om fördelarna är uppenbara. Vid investeringsbedömningen bör hänsyn tas till samtliga effekter av investeringen, vilket inkluderar finansiella effekter och övriga såväl

kvantitativa som kvalitativa effekter. De finansiella effekterna av en investering bör sammanfattas i en kalkyl som dokumenteras.

Investeringar som finansieras med anslag

Allmänna råd till 2 kap. 6 § förordningen

Förutom infrastrukturella anläggningstillgångar som väg- och järnvägsanläggningar, betraktas inte heller krigsmateriel och befästningar, konst- och kulturföremål samt naturmiljöstillgångar som anläggningstillgångar som används i verksamheten. De ska därför inte finansieras med lån enligt bestämmelserna i 2 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210).

Förvärv av och kapitaltillskott till företag – föreskrifter till 2 kap. 7 § förordningen

7 § Med företag avses självständiga rättssubjekt som bolag, stiftelser eller föreningar. Bestämmelsen i 2 kap. 7 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) innebär att en myndighet inte utan regeringens medgivande får gå in som ägare i ett sådant rättssubjekt eller göra utfästelser om framtida tillskott av ägarkapital.

Förutsatt att det är förenligt med en myndighets verksamhet får dock en myndighet eller en anställd vid myndigheten vara medlem i en förening och betala sådan medlemsavgift eller motsvarande som framgår av stadgarna för föreningen. Detta gäller så länge engagemanget i föreningen inte är förenat med några ytterligare ekonomiska åtaganden utöver vad som följer av medlemsavgiften.

Allmänna råd till 2 kap. 7 § förordningen

Med kapitaltillskott avses tillskott av riskbärande kapital i ett företag.

Utlåning

Allmänna råd till 2 kap. 8 § förordningen

Om en myndighets utlåning ska finansieras med lån i Riksgäldskontoret framgår det av regleringsbrevet genom att myndigheten får en särskild låneram för ändamålet.

Sådana förskott eller fordringar som normalt förekommer i en myndighets löpande verksamhet är inte utlåning.

3 kap. Rörelsekapital och deponerade medel

Rörelsekapital och räntekonto

Allmänna råd till 3 kap. 1 § förordningen

Med rörelsekapital avses i ett likviditetsbehov som myndigheten behöver finansiera.

För att en myndighet ska ha rätt att inneha ett räntekonto med kredit i Riksgäldskontoret krävs att regeringen har beslutat om det. Detta beslutas normalt i myndighetens regleringsbrev.

Myndighetens krediter

Allmänna råd till 3 kap. 2 § förordningen

En kredit kan vara knuten till myndighetens räntekonto eller avse andra krediter i Riksgäldskontoret. Om myndigheten förutser att en tilldelad kreditram inte kommer att räcka bör myndigheten lämna en begäran om en höjd kreditram till regeringen.

Ramen för myndighetens krediter framgår av regleringsbrevet eller annat beslut av regeringen.

Hantering av myndighetens räntekonto – föreskrifter till 3 kap. 3 § förordningen

1 § Betalningar till och från myndighetens räntekonto ska göras via de bankkonton som är anslutna till räntekontot.

Förutom medel som myndigheten disponerar för att finansiera den egna verksamheten får räntekontot användas för sådana medel som avses i 3 kap. 4 § och 4 kap. 4 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) samt i 11 § donationsförordningen (1998:140).

En myndighet disponerar de ränteintäkter respektive finansierar de räntekostnader som uppstår på räntekontot om inte regeringen har beslutat något annat.

Allmänna råd till 3 kap. 3 § förordningen

Myndigheter som har både ett räntebelagt och ett icke räntebelagt betalningsflöde kan behöva ta ställning till vilket betalningsflöde som ska användas initialt. Normalt bör fakturor från en och samma leverantör som kan komma att betalas från såväl ett räntebelagt som ett icke räntebelagt flöde, betalas från ett bankkonto som är kopplat till räntekontot. Därefter görs en korrigering mellan betalningsflödena.

Korrigeringar mellan betalningsflödena bör göras minst en gång i månaden. Är beloppet väsentligt bör dock korrigering mellan betalningsflödena göras så snart som möjligt.

Deponerade medel som förvaltas av myndigheten – föreskrifter till 3 kap. 4 § förordningen

2 § Myndighetens redovisning ska vara ordnad så att depositionerna kan särskiljas från varandra. Uppgifter ska finnas om deponent, belopp, depositionstid, ränta och annan relevant information om depositionen.

Allmänna råd till 3 kap. 4 § förordningen

Med deponerade medel avses likvida medel som tillhör en enskild person eller organisation och som en myndighet tillfälligt förvaltar med avsikt att senare återbetala till deponenten eller den som annars förfogar över depositionen. Vidare ska det vara reglerat i lag, förordning, särskilt beslut av regeringen eller en myndighets föreskrifter att medlen ska placeras räntebärande. Sådana regler finns bland annat i jordabalken, utskökningsbalken, lagen (1927:56) om

nedsättning av pengar hos myndighet, expropriationslagen (1972:719), förordningen (1927:485) om nedsättning av pengar hos myndighet, samt utsökningsförordningen (1981:981).

Ränta på deponerade medel behöver bara redovisas i myndighetens balansräkning. Räntan bör tillgodoräknas deponenten i den takt som Riksgäldskontoret betalar räntan.

Med särskilda skäl avses främst det som framgår av 8 § lagen (1927:56) om nedsättning av pengar hos myndighet.

4 kap. Anslagsmedel och räntekonto

Utbetalning av anslag

Allmänna råd till 4 kap. 1 § förordningen

Vilka anslagsmedel som ska tillföras myndighetens räntekonto och i vilken takt detta ska ske framgår av regleringsbrev.

Indragning av årets anslag – föreskrifter till 4 kap. 2 § förordningen

1 § Om en indragning av anslagsbelopp beslutats så sent på budgetåret att den inte kan regleras genom minskning av de anslagsmedel som förs till räntekontot, ska myndigheten så snart som möjligt föra över medlen till statens centralkonto.

Om regeringen under löpande år beslutar att ett visst belopp som står till en myndighets disposition och som går i ett räntebelagt betalningsflöde ska ställas till regeringens disposition ska myndigheten hantera detta på samma sätt som ett beslut om indragning av anslag.

Allmänna råd till 4 kap. 2 § förordningen

Indragningar som avses i 4 kap. 2 § andra stycket kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) är indragningar under löpande år till följd av beslut om ändring i regleringsbrev eller annat regeringsbeslut.

Indragning av tidigare års anslag

Allmänna råd till 4 kap. 3 § förordningen

Bestämmelserna i 4 kap. 3 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) gäller indragningar i samband med årsskifte av medel som tillförts en myndighets räntekonto. En sådan indragning kan bli aktuell om en myndighet har ett större anslagssparande vid årets slut än vad den har rätt att disponera enligt anslagsvillkoren som anges i anslagsförordningen (2011:223) eller regleringsbrev. Om regeringen beslutar att ett visst belopp av en myndighets anslagssparande från ett anslag som går i ett räntebelagt betalningsflöde ska ställas till regeringens disposition ska myndigheten hantera detta på samma sätt som ett beslut om indragning enligt 4 § kap. 3 § kapitalförsörjningsförordningen.

Ränta på anslagsmedel som ska överföras till statens centralkonto kan beräknas schablonmässigt. Ränteberäkningen grundas då på en uppskattning av den tid medlen varit räntebärande och på en ränta som motsvarar genomsnittsräntan för räntekontot under denna tid.

Inkomster som tillfälligt får föras till räntekonto – föreskrifter till 4 kap. 4 § förordningen

2 § De inkomster som avses i 4 kap. 4 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) är av mindre omfattning om summan av de sammanlagda inkomster som myndigheten redovisar mot olika inkomstitlar bedöms vara högst 100 000 kronor under ett budgetår. Vid bedömningen beaktas bland annat vad som tidigare år bokförts mot inkomstitlar. Överföring till statens centralkonto ska göras så snart som möjligt, dock senast den 15 januari året efter det aktuella budgetåret.

Även oförutsedda belopp som överstiger 100 000 kronor får tillfälligt föras till räntekontot om myndigheten saknar bankkonto i ett icke-räntebelagt flöde. Överföring till statens centralkonto av sådana belopp ska göras senast under efterföljande månad.

Hantering av betalningar om myndigheter har två betalningsflöden

Allmänna råd till 4 kap. 5 § förordningen

I 3 kap. 1 § med tillhörande allmänna råd finns bestämmelser om betalningar respektive korrigeringar mellan betalningsflöden i det fall en myndighet har både ett räntebelagt och ett icke räntebelagt betalningsflöde.

5 kap. Disposition av försäljningsinkomster

Försäljningsinkomster som myndigheten inte disponerar – föreskrifter till 5 kap. 1 § förordningen

1 § Vid försäljning av egendom ska myndigheten redovisa inkomster som den inte disponerar mot en inkomstitel inom inkomsttypen Inkomster av försäld egendom och överföra beloppet till statens centralkonto.

Med inkomst avses nettoförsäljningsvärdet, det vill säga den försäljningsinkomst som återstår efter att eventuella direkta försäljningskostnader har räknats bort. Med direkta försäljningskostnader avses sådana kostnader som myndigheten inte skulle ha haft om någon försäljning inte skulle ha skett, till exempel mäklararvode och courtage. Kostnader för egen personal och så kallad overhead får inte inkluderas i direkta försäljningskostnader.

Allmänna råd till 5 kap. 1 § förordningen

Bestämmelserna i 5 kap. 1–5 §§ kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) gäller oregelbundna inkomster främst från försäljning av egendom som har använts i myndighetens verksamhet, till exempel fast egendom, inventarier, utrustning, fordringar, rättigheter, förbrukningsmaterial och avfallsprodukter.

Enligt 6 § förordningen (1996:1191) om överlåtelse av statens lösa egendom får en myndighet sälja egendom som inte längre behövs i statens verksamhet eller som blivit obrukbar.

I 5 § förordningen om överlåtelse av statens lösa egendom finns särskilda bestämmelser om överlåtelse av aktier.

Regler om försäljning av egendom finns även i förordningen (1996:1190) om överlåtelse av statens fasta egendom m.m.

I 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen finns regler om försäljning av sådant goodwillvärde som följer av överlåtelse av exponeringstjänster inom ramen för sponsringssamarbeten.

Verksamhet med investeringsplan

Allmänna råd till 5 kap. 2 § förordningen

Med investeringsplan avses en av riksdagen godkänd och av regeringen meddelad sammanställning av kommande investeringar och en beskrivning av hur dessa ska finansieras.

Försäljning av lånefinansierad egendom – föreskrifter till 5 kap. 3 § förordningen

2 § Med överskott avses nettoförsäljningsvärdet minskat med lån i Riksgäldskontoret. Vad som avses med nettoförsäljningsvärdet framgår av 5 kap. 1 §.

Allmänna råd till 5 kap. 3 § förordningen

Överstiger försäljningsinkomsten tillgångens bokförda värde får myndigheten disponera den överskjutande delen av inkomsten i den verksamhet där tillgången använts. Om den försålda egendomen redan är helt avskriven får myndigheten disponera inkomsten i sin helhet.

Understiger försäljningspriset tillgångens bokförda värde bör regleringen av låneskulden finansieras med medel som myndigheten disponerar i den verksamhet där tillgången använts.

Bestämmelser om reglering av låneskulden finns i 2 kap. 4 §.

Försäljning av anslagsfinansierad egendom – föreskrifter till 5 kap. 4 § förordningen

3 § Om försäljningsinkomsten understiger det bokförda värdet ska endast ett belopp som motsvarar inkomsten redovisas mot inkomstitel och överförs till statens centralkonto.

Om en verksamhet som en invärderad tillgång har använts i har upphört när tillgången säljs ska försäljningsinkomsten redovisas mot inkomstitel.

Allmänna råd till 5 kap. 4 § förordningen

För kostnadsförda tillgångar, till exempel inventarier med en ekonomisk livslängd understigande tre år, finns inget bokfört värde och hela försäljningsinkomsten får då disponeras av myndigheten.

Invärderade tillgångar är tillgångar som en myndighet invärderade i samband med övergången till den nya redovisningsmodellen under 1990-talet.

Finansiering av egendom på annat sätt än med lån eller anslag

Allmänna råd till 5 kap. 5 § förordningen

Med finansiering på annat sätt än med lån eller anslag avses till exempel gåvor, donationer, bidrag, sponsringsmedel och avgiftsinkomster samt sådana fall där finansieringen inte kan knytas till en bestämd källa bland annat beroende på egendomens ålder.

Inkomster som omfattas

Allmänna råd till 5 kap. 6 § förordningen

Bestämmelserna i 5 kap. 6 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) innebär att 5 kap. 1–5 §§ förordningen gäller inkomster från försäljning av andra tillgångar än sådana som är avsedda att omsättas i en myndighets avgiftsbelagda verksamhet där avgifter sätts för att helt eller delvis täcka kostnaderna för verksamheten.

6 kap. Disposition av andra icke-statliga medel

Inkomster från icke-statliga medel – föreskrifter till 6 kap. 1 § förordningen

1 § Medel som en myndighet får från mellanstatliga organisationer som Sverige är anslutet till betraktas här som statliga medel och omfattas inte av 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210). Exempel på sådana organisationer är EU, FN och Nordiska ministerrådet.

En myndighet som avser att med stöd av 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen ta emot och disponera icke-statliga medel för att finansiera ett samarbete ska upprätta ett skriftligt avtal med samarbetsparten om villkoren för samarbetet.

Allmänna råd till 6 kap. 1 § förordningen

Exempel på inkomster som omfattas av 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) är sponsring, ersättning för rättegångskostnader, försäkringsersättning, ersättning för skada och andra kostnadsersättningar.

En myndighet får med stöd av 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen disponera ersättning för rättegångskostnader, skada eller liknande såvida inte myndigheten i särskild ordning har fått kompensation för kostnaden eller skadan via statens budget. Om ersättning för en skada eller liknande överstiger vad som kan anses vara en rimlig ersättning för de kostnader som skadan har orsakat myndigheten bör myndigheten föreslå regeringen hur den överskjutande delen bör disponeras.

6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen gäller inte medel där dispositionsrätten reglerats eller beslutats särskilt av regeringen, till exempel avgifter, donationer och bidrag samt försäljningsinkomster enligt 5 kap. 1–5 §§ kapitalförsörjningsförordningen.

Tillfällig natur eller mindre omfattning – föreskrifter till 6 kap. 1 § förordningen

2 § Vid bedömning av om inkomsten är av mindre omfattning ska de sammanlagda inkomsterna som under budgetåret tas emot med stöd av 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) ställas mot myndighetens totala förvaltningskostnader under året. Om inkomsterna under en längre tid än två år överstiger ett belopp motsvarande fem procent av de totala förvaltningskostnaderna ska inkomsterna inte anses vara av mindre omfattning.

För inkomst av tillfällig natur finns ingen fastställd gräns för hur stor inkomsten får vara. Det är först när inkomsterna som tas emot med stöd av 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen totalt sett inte kan anses vara av mindre omfattning som myndigheten behöver undersöka om en del av dessa är av tillfällig natur. Om så är fallet ska myndigheten beräkna om inkomsterna, exklusivt de inkomster som är av tillfällig natur, är av mindre omfattning.

Allmänna råd till 6 kap. 1 § förordningen

Inkomster är av tillfällig natur om ett avtal om sponsringssamarbete etc. bara gäller en enskild händelse, till exempel en konferens.

Med myndighetens förvaltningskostnader avses normalt de kostnader som redovisas under avsnittet Verksamhetens kostnader i myndighetens resultaträkning.

Om inkomsterna som tas emot med stöd av 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) varken är av tillfällig natur eller mindre omfattning bör myndigheten begära att regeringen prövar om rätten att ta emot och disponera dessa inkomster bör regleras i särskild ordning.

Begränsningar för myndigheter att ta emot icke-statliga medel – föreskrifter till 6 kap. 1 § förordningen

3 § Med medel från statens budget avses anslag som tilldelats myndigheten, lån eller andra krediter i Riksgäldskontoret samt medel från statens budget som erhålls från en annan statlig myndighet. Sådana medel får endast användas för det ändamål och inom de ramar som regeringen har angivit.

En myndighet får inte ta emot medel med stöd av 6 kap. 1 § kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) om detta medför att befintliga resurser blir otillräckliga för att genomföra ordinarie verksamhet med den volym och kvalitet som regeringen bestämt.

Inkomster från sponsring – föreskrifter till 6 kap. 1 § förordningen

4 § En myndighet som överväger att ingå ett samarbete om sponsring av myndighetens verksamhet ska upprätta interna riktlinjer för sådana samarbeten.

Allmänna råd till 6 kap. 1 § förordningen

Med sponsring avses här en överenskommelse varigenom en sponsor tillhandahåller den sponsrade parten kontanta medel, varor eller tjänster i utbyte mot exponering av ett företagsnamn eller varumärke samt eventuellt andra förmåner.

En myndighet som avser att ingå ett samarbete om sponsring bör utveckla rutiner för uppföljning av verksamheten i syfte att avgöra om sponsringen utgör ett effektivt resurstillskott.

7 kap. Avkastningspliktigt kapital

Nedskrivning av avkastningspliktigt kapital – föreskrifter till 7 kap. 2 § förordningen

1 § En myndighets anmälan till regeringen ska innehålla en redovisning av de omständigheter som bidragit till att förlusten uppkommit, grunderna för beräkningen av kapitalförlusten och vilka bevakningsåtgärder som vidtagits avseende utestående fordringar. Anmälan ska även innehålla förslag till reglering av förlusten samt förslag om eventuell ersättningsanskaffning och hur denna bör finansieras.

Allmänna råd till 7 kap. 2 § förordningen

Förluster i en avgiftsfinansierad verksamhet innebär normalt sett inte att statskapitalet behöver skrivas ned. Detsamma gäller om tillgångar som finansierats av ett avkastningspliktigt statskapital behöver skrivas ned till följd av stöld, brand och andra förluster. Sådana förluster täcks genom ersättning till följd av överenskommelser med Kammarkollegiet enligt förordningen (1995:1300) om statliga myndigheters riskhantering. Om sådan överenskommelse saknas täcks förlusten genom balanserade eller framtida överskott i den avgiftsfinansierade verksamheten. Därigenom får en myndighet samma grundläggande konkurrensmässiga förutsättningar som privata företag. Endast om en förlust är av en sådan omfattning att det inte är möjligt att ta ut sådana avgifter att förlusten kan täckas, bör en myndighet som har avkastningspliktigt statskapital föreslå regeringen att förlusten ska täckas genom nedskrivning av statskapital. En sådan nedskrivning förutsätter att det är angeläget att staten fortsätter att bedriva den berörda verksamheten.

8 kap. Undantag

1 § Ekonomistyrningsverket kan i enskilda fall pröva och meddela undantag från dessa föreskrifter.

-
1. Denna författning träder i kraft den 1 januari 2023.
 2. Genom författningen upphävs Ekonomistyrningsverkets föreskrifter och allmänna råd (ESV Cirkulär 2011:2) till kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) och Ekonomistyrningsverkets föreskrifter och allmänna råd (ESV Cirkulär 1998:7) till kapitalförsörjningsförordningen (1996:1188).

På Ekonomistyrningsverkets vägnar

CLAS OLSSON

Gunilla Nordlén